

stændig Forretningsdrivende, kan Køberen ikke vide. Om en Rejsende staar i Tjenesteforhold til Handelshuset eller ej, træder ikke synligt frem overfor Tredjemand. Den Rejsende, som i Aarevis rejser for samme Hus, vil for de Kunder, han regelmæssigt besøger paa sine Rejser, lige meget eller lige lidt have Udseende af at være fast Rejsende for Huset, hvad enten han staar i fast Tjenesteforhold til Handelshuset, eller han er selvstændig i sin Virksomhed, et Forhold, Kunderne som Regel ikke kunne vide Besked med. Skal Sikkerhed i den omhandlede Henseende vindes for Køberen, maa altsaa den faste Rejsende og den Provisionsrejsende med Hensyn til Afslutningsbeføjelse være ensstillede. Da der nu, som ogsaa anerkendt fra norsk Side, ikke kan være Tale om at tillægge den Provisionsrejsende Afslutningsbeføjelse, føres man til, at denne Beføjelse som Hovedregel maa nægtes alle Handelsrejsende. Køberen véd da, at han ikke bør stole paa den Handelsrejsendes Afslutning af Aftale med ham, medmindre han i særlige udenfor den Handelsrejsendes Erklæringer til ham liggende Omstændigheder har paalidelig Oplysning om, at den Rejsende har Afslutningsbeføjelse. Hertil kommer, at Kunderne overhovedet i det lange Løb vistnok ville opnaa de bedste Vilkaar ved, at der ikke i Almindelighed tilkommer de Handelsrejsende Afslutningsmyndighed. En Mængde af de Varer, der særligt ere Genstand for Salg gennem Handelsrejsende, ere underkastede hurtige og betydelige Prissvingninger, og skulde den Rejsende kunne afslutte for Handelshuset bindende Aftaler, maatte dette ved Fastsættelsen af de Priser, han maatte sælge til, tage Hensyn til de skiftende Konjunkturer og for ikke at udsætte sig for Tab afrunde Priserne opad. Skulde Køberen ønske, at endeligt Køb afsluttes med det samme, ere jo derhos Forholdene her i Landet saaledes, at det vil være let straks at komme i Forbindelse med Handelshuset. Som Følge af det udviklede har den danske Kommission ligesom den svenske Kommission ment at maatte fastholde det Standpunkt, at den Handelsrejsende, hvad

enten han staar i Tjenesteforhold til Handelshuset eller ej, ikke uden Husets Bemyndigelse kan afslutte bindende Salg for dette, og i Overensstemmelse hermed er Reglen i § 88, 1ste Stykke affattet. En saadan Ordning har da ogsaa vundet stærk Tilslutning hos de forskellige Erhvervsorganisationer, hvis Erklæringer ere blevne indhentede.

Der har været rejst Spørgsmaal om at fastslaa den Regel, at den Handelsrejsende skulde anses for at have Fuldmagt til at afslutte bindende Salg for Handelshuset med de Kunder, overfor hvem dette i Avisbekendtgørelser, Cirkulærer, Breve eller paa anden Maade havde betegnet den Handelsrejsende som sin faste Rejsende uden Angivelse af nogen Begrænsning i hans Salgsbemyndigelse. Den i saa Henseende i det foreløbige Udkast optagne Bestemmelse stødte imidlertid paa den mest afgjorte Modstand hos Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg. Kun Centraludvalget for samtlige danske Handelsrejsendeforeninger har udtalt sin Tilslutning til Bestemmelsen, dog med den Ændring, at det maatte være tilstrækkeligt, at Handelshuset havde betegnet den Handelsrejsende som sin Rejsende eller Repræsentant; ved at fastholde Fordringen om, at den paa-gældende skulde være præsenteret som fast Rejsende, vilde Misforstaaelse kunne fremkaldes. Kommissionen erkender Rigtigheden af denne ogsaa af Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg fremsatte Indsigelse mod den paatænkte Regel. Men gav man denne den ønskede Udvidelse, vilde Resultatet blive, at en Provisionsrejsende skulde kunne binde Handelshuset, blot fordi han er introduceret af dette, hvilket synes overordentlig betænkeligt. Da saaledes den paatænkte Regel paa den ene Side har mødt afgjort Modstand og paa den anden Side kun har vundet Bifald under Forudsætning af, at den modtog en højst betænkelig Ændring, har Kommissionen ment at maatte opgive Reglen. Heller ikke i det norske og svenske Udkast findes nogen tilsvarende Bestemmelse.